

мъничко си почини.
Може би си уморена,
щомъ пристигахъ отъ Виена?
Какъ си се разхубавѣла,
станала си нѣжна, бѣла...
Малко си понапълнѣла.

Първа жабка.
Ще пълнѣя — защо не.
Всичкото ми е добре —
искрено ти казвамъ азъ.
Ами какъ сте вий по васъ?

Баба жаба.
Както виждашъ, моя драга,
зимата кажи избѣга.
Вече пролѣтътъ настѣпи,
всѣко клонченце напѣпи,
минзухаръ и кукурякъ
вредомъ цѣфнали сж пакъ.
Слънце вече ни припича,
слънце, знаешъ най-обичамъ.
Въвъ това зелено блато
азъ прекарахъ, най-благато.
Въ тази тиня преживѣхъ,
както виждашъ — не умрѣхъ.

Първа жабка.
Браво, браво!
Имашъ ти сърдце кораво.
Ами... чухъ, споходила ви криза
ходили сте и безъ риза,
а рождениятъ ми братъ,
казватъ, че умрѣлъ отъ гладъ.

Баба жаба.
Колкото за криза — има.
Ако вѣрвашъ — цѣла зима
не съмъ хапвала, сестрице,
нито бръмбаръ, ни мушица!
А пъкъ пусти дюкянджия
не ни дава вересия!

Първа жаба.
Ами братъ ми какво стана?

Баба жаба.
Налапа го Щъркелана...
Поболѣ се отъ ангина.
Повикахме Ангелина,
а тя — бае и хортува:
— Я, пратете, каже, Гана
да повика Щъркелана —
тази болестъ тя лѣкува.
Повикахме Щъркелана.
Тя до болника застана,
бая, шѣпна, бая, шѣпна,
че тѣй наведнажъ го глътна.
А ний въ блатото скочихме,
въ най-дълбокото се скрихме,
та тѣй кожата спасихме.

Първа жабка.
(Трие сълзитъ си).
Ехъ, станало, що да правимъ —
Ние нека да сме здрави!
(Изъ шубрацитъ излиза вто-
ра жабка, голѣма киноманка).

Втора жабка.
О, сестрице-хубавице,
добре дошла, добре дошла!
(Прегръщатъ се).

Първа жабка.
Благодаря, благодаря!
(Баба жаба излиза да шета).

Втора жабка.
Ти си станала пѣвица
най-прочута на свѣта!
Четохъ въ чуждитъ списания
толкозъ ласкави писания.
Имаше и въ нашта преса
и тѣй много ми хареса!